

- לא אהיה כך עם כ"ת כל אשר אוכל, כ"ש שאין זה דבר קטן אלא גדול מאד. ובתחלה אומר ענין זה של גזירות התורה שהיו בעו"ה מאין יצאו, כי אין דבר בלא שרש³³⁰. וסוד זה "זאת חקת התורה" ותרגומו 'דא גזירת אוריתא', ונודע שכאן נרמז ענין זה. וסוד הדבר הוא ממש ענין הפרה האדומה, שהשכינה מוסרת עצמה לשריפת הדין החזק להציל את ישראל, והיא הניתנת לטהרת טמאים שאין להם טהרה אלא היא. הם הנטמאים בטומאה היותר תקיפה - דהיינו טומאת מת, שלכן אין להם תיקון אלא זה. והיא עצמה הטומאה של הגלות בסוד "הושיבני במחשכים כמתי עולם", וע"כ "היא העולה על מוקדה כל הלילה" כו'. אבל צריך שיהיה התעוררות לזה למטה, ולכן בזמן שהיה בה"מ [בית המקדש] קיים היתה אפר הפרה. וכיון שחרב הבית ואין פרה, הוצרכה התורה עצמה בעה"ר [בעוונות הרבים] לימסר כך לשריפה בעבור ישראל, וזה מתקן ג"כ גלות התורה. והנה כמו שכשכלתה פרה אחת היה צריך לעשות אחרת, כך תיקון אחד מתקיים עד זמן שמתקיים, אבל בהתגבר הקטרוגים ח"ו - צריך תיקון אחר. והאמת, כי הגדר לזה הוא שיהיו ישראל ממיתים עצמם על דברי תורה, ולכן נאמר "זאת התורה אדם כי ימות באהל" כמו שדרשו ז"ל. וע"כ הושם זה הפסוק לידרש כן בפרשה זאת ולא בפרשה אחרת.

אמר החסידות ואמר החסידות

ועתה אמת הוא ודאי, שקטרוג גדול נתעורר על ישראל והיתה צריכה התורה לימסר על ישראל ח"ו אפילו לשריפה, לא תעלה ולא תבוא. ובזה לא אוכל לגלות הרבה כי לא עתה התחיל, והיה לו זמן. וזה אמת, כי התורה מראה עצמה כאלו נמסרת לזרים ושם נאמר: צור תעודה חתום תורה בלמדי (ישעיה ח, טז), כי אדרבא מסתלקת מידם וניתנת תחת שמירה עליונה של גיבורים מגבורי ישראל, ולכן "וחיכיתי לה" המסתיר פניו וכו' (שם ח, יז), כי עכ"פ א"א לימלט מהסתר פנים. אך יש תקוה, כי לא ניתנה ביד טמאים, והדברים עתיקים. ואת הכל ת"ל הראנו אלקינו, ולא אוכל להרחיב. והאמת, כי במקומות האלה היו קטרוגי התורה יותר, כי יותר לא המיתו עצמם והלכו אחרי הנאות העולם, כי כן בכל איטליא.

330. דהיינו שכל מאורע יש כנגדו שרש למעלה בהנהגה.